

Med siktet inställt på OS i London 2012.
Kabuls boxningslandslag för kvinnor tränar hårt inför framtiden.

Vänster, vänster, höger, krok

Text | Sofia Eriksson

Bild | Måns Welander

Sofia och Måns besökte Afghanistan i augusti 2011. Sofia är journalist och har bland annat jobbat för TT och Sveriges Radio. Måns är frilansfotograf, med erfarenhet från bland annat Östafrika.

I en trång träningslokal under Ghazistadion i Kabul joggar ett 20-tal tjejer runt på ett led. Stadion är en mörk plats med blodig historia. Under talibantiden avrättades här kvinnor och män anklagade för äktenskapsbrott. Men i dag är arenan snarare en symbol för förändring. Här tränar Afghanistans första och enda kvinnliga landslag i boxning. Den noggranna uppvärmningsrutinen gör att lokalen snart påminner om en bastu och redan efter det andra varvet åker den första sjalen av.

2012 är det premiär för kvinnlig boxning i OS. Det främsta målet för de afghanska boxarna och deras tränare är att landets flagga ska hissas vid varje medaljceremoni. Men vägen till OS är lång, och det krävs hård träning för att komma dit.

DEN FÖRE DETTA landslagsboxaren Mohammed Sabir Sharifi har tränat sina adepter i fyra års tid.

– Jag vill visa människor i Afghanistan och runt om i världen att kvinnor kan sporta, och särskilt att de klarar en sådan svår sport som boxning, säger han.

18-åriga Shabnam Rahimi jagar sin egen

skugga med hårda välriktade slag. De röda högskaftade Adidas-skorna rör sig snabbt och lätt över golvet när hon tränar sina kombinationer – vänster, vänster, höger, krok.

Shabnam är en av landslagets mest lovande boxare. För två år sedan var hon och tävlade i Vietnam. Hon vann inte matchen, men tycker ändå att det var en bra erfarenhet.

– Det var en stor chans för mig och jag lärde mig mycket genom att träffa och tävla mot människor från andra länder, säger hon.

SHABNAM och hennes två systrar började boxas för fyra år sedan. En lärare i skolan berättade för dem om det nystartade laget och systrarna övertalade sin pappa att låta dem börja träna.

– Det var något helt nytt för kvinnor och jag var väldigt intresserad av boxning så jag anmälde intresse för att börja boxas här. Boxning är inte bara för killar, tjejer kan bli minst lika duktiga. I Afghanistan i dag kan vi göra allt vi vill.

Under talibantiden var alla former av kvinnlig sport förbjuden, och än i dag ►

Shabnam åker på en rak höger.
Smällar man får ta när man är boxare.

”Jag är inte rädd för att träna och mamma och pappa uppmuntrar mig att göra det”, säger Shabnam som här lindar av händerna efter ett pass.

► väcker de kvinnliga boxarna starka känslor. För två år sedan hotades systrarna Rahimis pappa av en taliban som kom förbi familjens hus och varnade honom för att låta sina döttrar fortsätta träna.

Pappan blev förstas orolig och höll sina döttrar hemma från både skola och träning. Men efter några månader övertalade tränare Sharifi honom att låta flickorna fortsätta boxas. Numera är pappa Rahimi väldigt entusiastisk och skjutsar sina döttrar till varje träning.

– Jag är inte rädd för att träna och mamma och pappa uppmuntrar mig att göra det, säger Shabnam.

ANDRA TJEJER I LAGET har också hotats, men ingen har skadats. Sedan coach Sharifi började träna de kvinnliga boxarna har han mottagit hot vid tre tillfällen. Okända män har kommit förbi hans hem och utdelat hot och varningar.

– Det är väldigt farligt för oss. Jag blev rädd för jag visste inte om de skulle skjuta mig. Jag har flyttat till ett annat hem och rör mig på säkrare ställen nu.

Sharifi vet inte vem som ligger bakom hoten, men han vägrar att sluta träna sina tjejer.

– Jag har inte tid att vara rädd. Träningen är bra för hälsan och mina boxare ska få möjlighet att delta i internationella tävlingar, så att de kan visa upp den afghanska flaggan.

UTBREDD FATTIGDOM, våld och undermålig hälsovård gör Afghanistan till världens sämsta land för kvinnor, enligt en rapport från Thomson Reuters Foundation. Kvinnliga boxare kan väcka uppmärksamhet i länder som är långt mindre konser-

vativa än Afghanistan, men det faktum att man trotsar hoten och fördomarna och tränar detta lag, kan ses som ett tecken på de sociala förändringar som faktiskt sker i landet. Afghanistan har exempelvis högre andel kvinnor i parlamentet än vad Storbritannien, USA och Frankrike har. Förklaringen ligger förstas delvis i att många kvinnor kvoterats in i parlamentet.

De flesta av flickorna i landslaget kommer från fattiga familjer, eftersom familjer med pengar inte vill att deras döttrar ska bli boxare. Sharifi, som själv har boxats världen över, åker runt till olika skolor och handplockar unga lovande talanger.

– Det finns ett stort intresse. En gång var det 50 flickor som ville komma med i laget, men vi tog bara emot tre. Men Kabul är också annorlunda. Afghanistan är ett konservativt muslimskt land, många är utbildade och vet inte ens om att det kvinnliga landslaget finns.

– I vissa provinser får flickor inte ens gå i skolan eller till moskén för att be, och där skulle en flicka aldrig få träna boxning, säger Sharifi.

TRE GÅNGER I VECKAN tränar han sitt lag med omkring 30 tjejer i åldrarna 14-22 år. De flesta är studenter, och några har fått sluta i laget efter att de gift sig och deras män misstyckt med deras val av fritidsaktivitet.

Träningen är tuff och Sharifi ropar ut sina instruktioner med bestämd stämma. Rak höger, rak vänster, uppercut. Igen och igen tills det sitter perfekt. Han blåser i sin visselpipa, ger nya instruktioner. Går runt och rättar till, en jabb som inte är tillräckligt rak, en kontring som är för långsam. Flickorna rör sig snabbt och luften fylls av

” När jag boxar känner jag mig stark, och jag vet att jag kan försvara mig om det skulle behövas. Den bästa känslan är när man lyckas knocka någon.”

Fahima | boxare

ljuden av deras korta hårda utandningar.

Landslaget får stöd av ett par internationella organisationer. Flickorna får en liten summa pengar varje vecka, men det räcker inte för att köpa bättre utrustning. Handskarna är slitna, mattorna på golvet har för länge sedan tappat färgen och glaset i de guldinramade speglarna har spruckit från kant till kant.

– Vi får stöd för transporter till och från träningen, men vi skulle behöva mer hjälp. Vi behöver mer modern utrustning för att kunna utvecklas, säger Sharifi.

Shabnam Rahimis storasyster Fahima, 20, har lindat sina händer med rosa boxningslindor, och övar långa raka slag på en nött sandsäck. Hårt och metodiskt. Hon tränar oftast i slöja, men i dag är det alldeles för varmt, och svetten rinner längs hennes kinder.

– När jag boxar känner jag mig stark, och jag vet att jag kan försvara mig om det skulle behövas. Den bästa känslan är

Coach Sharifi och hans adepter.

när man lyckas knocka någon. Då blir jag stolt, säger Fahima, som klarat sig undan större skador.

Hon har inte gått någon match än. Det är svårt med tävlingar i Afghanistan eftersom det inte finns så mycket kvinnligt motstånd. Men det anordnas en del mindre lokala tävlingar och sparring.

– Får jag chansen att gå någon stor match så är jag redo. Helst vill jag tävla i OS, säger hon.

OS SKULLE VARA EN CHANS för Afghanistan att visa upp en ny sida för världen som inte handlar om krig och dåliga nyheter. Men för att få ställa upp i OS måste boxarna ha kvalificerat sig i matcher i andra länder. Boxare från det afghanska landslaget har tävlat i internationella tävlingar i Turkiet och Italien, men inte vunnit några medaljer.

– Vi hoppas kunna få ett vitt kort, eftersom det är första gången som Afghanistan har ett kvinnligt boxningslandslag och det är svårt för oss att anordna och delta i matcher, säger Sharifi.

Sharifi hoppas kunna visa världen ett Afghanistan i förändring. Ett Afghanistan där alla kvinnor inte nödvändigtvis bär burka. Ett Afghanistan som blickar framåt.

– De här tjejerna ska bli ledare för det nya Afghanistan. För framtiden drömmer jag om fred och bättre utbildning för alla. Och om en guldmedalj i OS 2012, förstås. •

Kanske att det någon gång i framtiden kommer att arrangeras ett OS i Kabul. Man har i alla fall ringarna på plats.

2012 är det premiär för kvinnlig boxning i OS. Det främsta målet för de afghanska boxarna och deras tränare är att landets flagga ska hissas vid varje medaljceremoni. Men vägen till OS är lång, och det krävs hård träning för att komma dit.